

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Urto/2/2019
Identifikačné číslo spisu:	1018201625
Dátum vydania rozhodnutia:	17.04.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:1018201625.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Jany Serbovej a JUDr. Pavla Farkša, vo veci uznania cudzozemského rozhodnutia týkajúceho sa G. M., prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 17. apríla 2019 v Bratislave, s verejným vyhlásením rozsudku 17. apríla 2019 v Bratislave, odvolanie podané odsúdeným proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4Ntc/16/2018 z 17. januára 2019 a takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku z r u š u j e rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4Ntc/16/2018 zo 17. januára 2019.

II. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii

sa uznáva vo výroku o vine a vo výroku o treste odňatia slobody a vykoná sa

rozsudok Krajského súdu Eisenstadt, sp. zn. 7 Hv 25/18w z 28. júna 2018, právoplatný 3. júla 2018, ktorým bol G. M. uznaný za vinného
v bode A./I./1./ zločinu obchodovania s omamnými látkami podľa § 28a ods. 1 druhý a tretí prípad rakúskeho Zákona o omamných látkach,
v bode A./I./2./ zločinu obchodovania s omamnými látkami podľa § 28a ods. 1 piaty prípad a ods. 4 číslo 3 rakúskeho Zákona o omamných látkach,
v bode A./II./ prečinov nepovoleného zaobchádzania s omamnými látkami podľa § 27 ods. 1, číslo 1 prvý a druhý prípad a ods. 2 rakúskeho Zákona o omamných látkach,
v bode B./I./1. a II./ zločinu krádeže vlámaním alebo so zbraňami za účelom zárobku podľa § 127, § 129 ods. 1 číslo 1, ods. 2 číslo 1, § 130 ods. 1 prvý prípad, ods. 2 prvý prípad a § 15 rakúskeho Trestného zákonníka na tom skutkovom základe, že

A./ v rozpore s predpismi omamnú látku, konkrétne látku pico alias pervitín chrystal meth, ktorá obsahovala metamfetamín,

I./ v množstve, ktoré prevyšuje hraničnú hodnotu (§ 28b rakúskeho Zákona o omamných látkach)

1./ v obciach L. a R. vyviezol zo E. a doviezol do A., konkrétne v čase od apríla 2015 do januára 2017 s osobným motorovým vozidlom previezol do A. celkovo 70 gramov látky pico, ktorá obsahovala minimálne 43,2 gramov čistej látky metamfetamín (60 %);

2./ prenechal iným, a to konkrétne tak, že od už nezisteného času na konci roku 2015 až do konca

januára 2017 v mestách H. a M. ako z časti v Bratislave dolu uvedeným odberateľom so ziskom predal za cenu približne 60 eur za gram minimálne 570 gramov látky pico, ktorá obsahovala minimálne 342 gramov čistej látky (60%) metamfetamín, konkrétne osobe G. O. 240 gramov, osobe G. U. G. minimálne 1 gram a osobe menom F. W. minimálne 30 gramov, pričom zvyšné množstvo predal neznámym odberateľom;

II./ od októbra 2015 až do začiatku roka 2017 vo H. v obci L. a iným miestach v početných útokoch kúpil a vlastnil výlučne pre vlastnú potrebu;

B./ vo vedomej a úmyselnej spolupráci ako spolupáchateľ (§ 12 rakúskeho Trestného zákonníka) za účelom zárobku vlámaním dolu uvedeným osobám vzal alebo sa pokúsil vziať cudzie hnutelné veci s úmyslom ich privlastnením protiprávne obohatiť seba alebo tretiu osobu,

I./ konkrétne vzal

1./ so samostatne stíhanými osobami menom K. N. a D. R.

a) dňa 22.10.2016 v obci R. osobe menom R. K. perky a ozdobné predmety v hodnote približne 135,-€ vylomením vchodových dvier ich rodinného domu;

b) dňa 24.10.2016 v obci Y. osobám menom K. a T. Q. 1.300,-€ v hotovosti vylomením jedného okna pivnice a vniknutím do rodinného domu;

c) v čase 17.10. do 24.10.2016 v obci Marchegg osobe menom G. H. šperky a hotovosť v celkovej hodnote 3.000,-€ vkradnutím sa do jej neuzamknutého obytného domu;

II./ so samostatne stíhanou osobou menom D. T. a so samostatne stíhanou

osobou menom G. R. sa dňa 06.01.2017 v obci G. pokúsili osobe menom W. W. vziať veci a to tak, že sa pokúsili vypáčiť okno na firemnej budove a vniknúť do budovy, čo sa im nepodarilo,

za čo bol odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 975 dní.

III. Podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku a § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona odsúdený G. M. bude vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom sp. zn. 4Ntc/16/2018 zo 17. januára 2019 podľa § 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon“) uznal rozsudok Krajského súdu Eisenstadt, sp. zn. 7 Hv 25/18w z 28. júna 2018, právoplatný 3. júla 2018, ktorým bol G. M. uznaný za vinného zo spáchania skutkov uvedených vo výrokovej časti rozhodnutia.

Krajský súd zároveň rozhodol o zaradení odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie odsúdený, ako aj jeho rodičia. V odôvodnení odvolania zhodne namietali, že odsúdený žije na území A. od roku 2012, kde aj odvádza sociálne a zdravotné poistenie. Do roku 2017 mal trvalé bydlisko v A. pokiaľ nebol zatknutý. Taktiež má snúbenicu a 2,5 ročného syna, pričom jeho prevezením na Slovensko by utrpela jeho rodina nielen psychicky, ale taktiež by nemali možnosť navštevovať ho na Slovensku. Po prepustení z výkonu trestu sa plánuje riadne zamestnať v Rakúsku a žiť usporiadaný život so svojou rodinou. Na záver požiadal, aby jeho odvolaniu bolo vyhovené.

K odvolaniu odsúdeného sa vyjadril aj prokurátor krajskej prokuratúry, ktorý navrhol odvolanie odsúdeného G. M. v zmysle § 319 zamietnuť ako nedôvodné, pretože neobsahuje skutočnosti, na základe ktorých by bolo možné uznanie a vykonanie predmetného rozsudku odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré rozsudku predchádzalo, pričom zistil, že odvolanie odsúdeného G. M. je dôvodné, ale pre iné skutočnosti ako uviedol v odvolaní.

Pokiaľ ide o úvahy a závery krajského súdu týkajúce sa nezistenia dôvodov na odmietnutie uznania cudzozemského rozhodnutia a splnenia všetkých zákonom predpokladaných podmienok na pozitívne rozhodnutie podľa § 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z., prezentované v odôvodnení napadnutého rozsudku, tieto považuje najvyšší súd za relevantné, opodstatnené, dostatočné a vyčerpávajúce.

Skutky odsúdeného uvedené v rozsudku Krajského súdu Eisenstadt, sp. zn. 7 Hv 25/18w z 28. júna 2018, právoplatný 3. júla 2018 v bode B./I./1. a II./ ako zločinu krádeže vlámaním alebo so zbraňami za účelom zárobku podľa § 127, § 129 ods. 1 číslo 1, ods. 2 číslo 1, § 130 ods. 1 prvý prípad, ods. 2 prvý prípad a § 15 rakúskeho Trestného zákonníka sú trestnými činmi aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Odsúdený je občanom Slovenskej republiky, má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, teda bol splnený § 4 ods. 1 písm. a) zákona 549/2011 Z. z.. Skutky odsúdeného v bode A./I./1./ ako zločinu obchodovania s omamnými látkami podľa § 28a ods. 1 druhý a tretí prípad rakúskeho Zákona o omamných látkach, v bode A./I./2./ ako zločinu obchodovania s omamnými látkami podľa § 28a ods. 1 piaty prípad a ods. 4 číslo 3 rakúskeho Zákona o omamných látkach, v bode A./II./ ako prečinov nepovoleného zaobchádzania s omamnými látkami podľa § 27 ods. 1, číslo 1 prvý a druhý prípad a ods. 2 rakúskeho Zákona o omamných látkach, sú trestnými činmi uvedenými v § 4 ods. 3 písm. e) zákona 549/2011 Z. z., a teda súd neskúma či ide o trestný čin podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Správne postupoval Krajský súd v Bratislave, keď pri uznaní rozsudku súdu štátu pôvodu rozhodol podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. tak, že výrok o treste odňatia slobody ponechal bez premeny, keďže nezistil existenciu dôvodov uvedených v § 17 ods. 2, ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z.. S ohľadom na druh trestu, dĺžku jeho trvania a trestnú sadzbu je takýto postup zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky.

Prvostupňový súd správne postupoval aj v prípade, keď odsúdeného G. M. v zmysle § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia (najvyšší súd je viazaný zásadou zákazu reformatio in peius).

Krajský súd však pochybil, keď pri rozhodovaní nepostupoval aj podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku, ktorého aplikácia je nevyhnutná ak je trestná sankcia spojená s odňatím slobody uložená v štáte pôvodu zlučiteľná s právnym poriadkom Slovenskej republiky.

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že zák. č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorým sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii je lex specialis ku konaniu podľa Trestného poriadku. Explicitne to vyplýva z § 29 zákona č. 549/2011 Z. z., ktorý znie: „Ak tento zákon neustanovuje inak na konanie podľa tohto zákona sa použije Trestný poriadok“.

Zák. č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorým sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii v ustanovení § 17 ods. 2 stanovuje nasledovné: „Ak sa rozhodnutím uložila trestná sankcia spojená s odňatím slobody, ktorá nie je zlučiteľná s právnym poriadkom Slovenskej republiky, súd rozhodnutím podľa odseku 1 nahradí trestnú sankciu takou trestnou sankciou, ktorú by mohol uložiť, ak by v konaní o spáchanom trestnom čine rozhodoval; pritom dbá o to, aby takto uložená trestná sankcia nezhoršila postavenie odsúdeného a v čo najväčšej miere zodpovedala pôvodne uloženej trestnej sankcii. Trestnú sankciu spojenú s odňatím slobody nemožno nahradiť peňažným trestom.“

Ustanovenie § 17 ods. 3 stanovuje nasledovné: „Ak sa rozhodnutím o trestnej sankcii uložila trestná sankcia v trvaní, ktoré nie je zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, súd rozhodnutím

podľa odseku 1 trvanie trestnej sankcie primerane upraví. Takto upravená dĺžka trvania trestnej sankcie nesmie byť kratšia ako najdlhšie trvanie ustanovené pre rovnaké trestné činy podľa právneho poriadku Slovenskej republiky."

Z vyššie uvedeného teda vyplýva, že zákon č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorým sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii síce berie do úvahy prípady, pri ktorých dochádza k uloženiu sankcie, ktorá nie je zlučiteľná s právnym poriadkom Slovenskej republiky alebo jej trvanie (dĺžka) nie je zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, avšak nezohľadňuje prípady, kedy dĺžka trvania a druh trestu odňatia slobody uloženého uznaným cudzím rozhodnutím sú zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky - inými slovami - zákon č. 549/2011 Z. z. rieši len situáciu keď trest uložený v štáte pôvodu nie je zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky ale nerieši situáciu ak uložený trest v štáte pôvodu je zlučiteľný s právnym poriadkom Slovenskej republiky.

V takom prípade, keďže nemožno postupovať podľa zák. č. 549/2011 Z. z. (tento zákon to nerieši) je nevyhnutné s ohľadom na § 29 zák. č. 549/2011 Z. z. rozhodnúť podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku, ktorý znie: „Ak dĺžka trvania a druh trestu odňatia slobody uloženého uznaným cudzím rozhodnutím sú zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, súd v rozhodnutí o uznaní súčasne rozhodne, že sa bude vo výkone trestu uloženého cudzím rozhodnutím pokračovať bez jeho premeny podľa odseku 1. Tento postup je vylúčený, ak súd uzná cudzie rozhodnutie len pre niektorý z viacerých trestných činov, ktorých sa cudzie rozhodnutie týka".

Toto ustanovenie je osobitnou, zjednodušenou formou exequaturu. Súd rozhoduje, že sa bude pokračovať vo výkone trestu "uloženého cudzím rozhodnutím" (teda v takej dĺžke a v takom druhu, ako ho uložil cudzí súd) a bez jeho premeny podľa odseku 1, teda bez premeny na trest, ktorý by uložil slovenský súd, keby sám konal v trestnej veci. To však neznamená, že pri postupe podľa § 517 ods. 2 nedochádza k "premene trestu". Súd preberá cudziu sankciu do svojho vlastného uznávacieho rozsudku, a teda "premieňa trest" uložený v cudzom rozhodnutí na "svoj" trest tým, že ho prevezme do slovenského rozhodnutia. Pri danom postupe sa od súdu nevyžaduje, aby vykonal hĺbkovú analýzu cudzieho rozhodnutia. Ak usúdi, že dĺžka a druh trestu odňatia slobody sú zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, teda zodpovedajú trestným sadzbám za konkrétny trestný čin a spôsobu výkonu trestu (napr. kategória ústavu pre výkon trestu) tak, ako ich predvída slovenský právny poriadok, jednoducho sankciu udelenú cudzím justičným orgánom "prevezme" do výroku svojho uznávacieho rozsudku a rozhodne, že sa vo výkone tohto trestu bude pokračovať bez jeho premeny na trest, ktorý by uložil podľa slovenského právneho poriadku, keby sám konal vo veci.

Na základe uvedeného je teda potrebné vyvodiť záver, že ak súd Slovenskej republiky rozhodne o uznaní cudzozemského rozhodnutia tak, že sa vo výkone trestu bude pokračovať bez jeho premeny vždy je nutná aplikácia § 517 ods. 2 Trestného poriadku. Pokiaľ súd nerozhodne podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku nastáva situácia, že uznaným rozhodnutím by odsúdený mal vykonať celý trest v pôvodnej dĺžke na území Slovenskej republiky tak, ako mu bol uložený v štáte pôvodu, hoci by už časť takto uloženého trestu mal vykonanú v štáte pôvodu.

Ustanovenie § 29 zák. č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorým sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii (ďalej len zákon č. 549/2011 Z. z.), znie: „Ak tento zákon neustanovuje inak na konanie podľa tohto zákona sa použije Trestný poriadok".

Z povahy veci vyplýva, že ide najmä o tie ustanovenia Trestného poriadku, ktoré obsahovo vo všeobecnosti upravujú konanie o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia, a teda konanie podľa prvého dielu tretej hlavy piatej časti Trestného poriadku - uznanie a výkon cudzieho rozhodnutia - § 515 - 521 Trestného poriadku a samozrejme i ustanovenia o rozsudku (§ 163 a nasl. Trestného poriadku a pod.). Označené konanie je konaním *lex specialis* ku konaniu podľa šiestej hlavy tretej časti Trestného poriadku - odvolanie a konanie o ňom, ktoré ako podporné subsidiárne dopĺňa konanie špeciálne.

Podľa § 518 ods. 4 tretia veta Trestného poriadku. „Ak (poznámka - najvyšší súd) odvolanie nezamietne, zruší napadnuté rozhodnutie a po doplnení konania, ak je potrebné, sám rozhodne rozsudkom, či cudzie rozhodnutie uznáva alebo neuznáva."

Najvyšší súd je teda povinný (bez možnosti zrušenia a vrátenia veci krajskému súdu) rozhodnúť o podanom odvolaní s konečnou platnosťou a preto musí vždy preskúmať napadnutý rozsudok ako celok a napraviť každý chybný výrok v rozsudku o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia. Preto najvyšší súd rešpektujúc ustanovenie § 518 ods. 4 Trestného poriadku a postupujúc v súlade s ním zrušil celý rozsudok Krajského súdu v Bratislave a vo veci sám rozhodol.

S ohľadom na to rozhodol najvyšší súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.